

⁴¹Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. ⁴²Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. ⁴³Miután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. ⁴⁴Mivel azt hitték, hogy az útítársaik körében van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. ⁴⁵De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. ⁴⁶Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, ⁴⁷és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. ⁴⁸Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én nagy bánattal kerestünk téged.” ⁴⁹Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” ⁵⁰Ők azonban a nekik adott választ nem értették. ⁵¹Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, ⁵²Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Kedves Testvéreim!

Amikor házat építünk, akkor mondjuk a házra, hogy már áll, ha rajta van a tető. Ahhoz viszont, hogy kulcsrakész legyen a házunk, a tetőn kívül még szükség van jó néhány dologra, egészen pontosan a belső kialakításra.

Vízkereszt ünnepét a karácsonyi időszak lezárásának szoktuk tekinteni, ez jelenik meg abban is, hogy hagyományosan a karácsonyfa leszedésének napja január 6., pedig sokkal inkább a karácsonyi alapokra felépített épület betetőzése ez az ünnep.

Karácsonnyal, Jézus születésével az adventben megalapozott ház falai láthatóvá válnak. Egy kisgyermek képében megszületett ebben a világban az, akit már régen vártak, akiről a próféciák szóltak, a messiás, a szabadító.

Csakhogy, Jézus születésével nem hogy befejeződne a megváltás folyamata, hanem éppen innentől válik kézzelfoghatóvá, befogadhatóvá, láthatóvá.

Vízkereszt a tető ezen a házon. Amely csak bizonyos értelemben zárja le ezt az épületet. Azonban valami teljesen újat is kezd, ebbe kapunk bepillantást ma.

Amikor a gyerekeknek pénteken feltettem a kérdést, hogy mit ünneplünk vízkeresztkor, akkor jöttek a próbálkozások a vízbe mártott keresztől kezdve, a karácsonyfa leszedéséig. Pedig sokkal egyszerűbb a megoldás: vízkereszt ennek az ünnepnek a magyar néprajzban meghonosodott elnevezése. Alapvetően az ünnep neve: epifánia. A görög szó jelentése: megjelenés.

Isten dicsősége megjelenik ebben a világban. A betlehemi istállóban Márián és Józsefen kívül, csupán a pásztorok voltak tanúi Jézus megszületésének. Vízkeresztkor arra emlékezünk, hogy Jézus istensége megmutatkozott a világban, minden ember számára elérhetővé vált. Ebben három bibliai történet van a segítségünkre ezen az ünnepen. A napkeleti bölcsek, Jézus megkeresztelése és Jézus első csodája a kánai menyegzőn. A napkeleti bölcsek a pogány világ képviselői, akik számára a csillag jelzi az utat ahhoz a betlehemi házhoz, ahol Jézus a szüleivel lakott Egyiptomba való menekülésükig, 1-2 éves koráig. Jézus Isteni dicsősége megjelent a pogány világ számára. Keresztelése után, mikor kijött a vízből és Isten lelke galamb formájában szállt Jézusra, hang hallatszott a mennyből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” El szoktunk siklani e fölött a mondat fölött, pedig gondoljuk bele, milyen óriási dolog történik itt. Mert Isten maga szólal meg az égből. Nem egy angyal szól, nem látomás történik, hanem Isten beleszól ebbe a világba, és ezzel eligazít, utat mutat. Számára ez a legfontosabb dolog: ez az én szeretett fiam. Ezzel a kijelentésével Isten egy kérdést is intéz felénk emberek felé: és a te számodra ki Jézus?

A harmadig vízkereszthez kapcsolódó történet a kánai menyegző, Jézus első csodája, amikor a vizet borrá változtatta. Nem a csodán van a hangsúly ebben az esetben, hanem azon: *Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.*

Jézus istensége megjelent az egész világ számára. Erről szól epifánia ünnepe és ezért nevezhetjük vízkeresztet a karácsony betetőzésének, amellyel azonban – ahogyan korábban mondtam – még nem ér véget minden, hiszen a belső kialakítás csak most kezdődik. Ebben igazít el mai alapigénk, az egyetlen történet, amely Jézus fiatalkoráról szól. A történet szerint, egy páska ünnep alkalmával a zsidó jog szerint felnőtté vált Jézus, szüleivel a kor szokásának megfelelően Jeruzsálembe zárandokol. Már ez is elgondolkoztató lehet, akkor, amikor háromszor végiggondoljuk, hogy elinduljunk-e az év leghidegebb napján a néhány szám méterre lévő templomba. De a történet lényege még csak ezután következik. Mert az ünnep elmúltával hazaindul a család, azaz Jézus Jeruzsálemben marad. Felelőtlen szülők. Hogy hagyhatják ott a gyerekeket? Szokott felmerülni a kérdés, de még egyszer hangsúlyozni kell, Jézus ekkor már felnőtt, nagykorú embernek számított, aki akár házasságot is köthetett(!), tehát nem szokatlan, hogy egy 12 éves gyerek(?) egyedül rója Jeruzsálem utcáit. A szokatlan nem ez a történetben, hanem az, hogy József és Mária mindenhol keresik Jézust, csak éppen a templomban nem. Csak éppen ott nem, ahol van, a templomban.

Azért egy pillanatra álljunk meg mégis ennél a dolognál, hogy lehet az, hogy egy napig nem vették észre, hogy Jézus nincs ott velük?

Karácsonykor Jézus születését ünnepeljük, azt, hogy „velünk az Isten”. De nem vagyunk-e sokszor annyira elfoglalva magunkkal, a vendégekkel, az ünneppel, hogy Jézusról meg is feledkezünk?

Vince annyira örült a karácsonyfának, hogy rögtön azzal kezdte, hogy az elérhető díszeket leszedte. Aztán még napokig a lakás különböző pontjain lehetett találni díszeket, mert kisfiunk hordta. Továbbra is érdekelte a fa. Aztán egyre ritkábban nyúlt a fához. Mostanában csak naponta egyszer-egyszer szed le egy-egy gömböt. Hozzászokott, a fa a lakás részévé vált, már nem annyira érdekes, már nem annyira vonzó.

Hogy lehet az, hogy sokszor csak este lefekvéskor jövünk rá, hogy Jézus nem volt ott velünk egész nap. De még jó, ha még este rájövünk, ha nem telik el úgy napunk, hogy legalább egyszer ne mennénk oda a „fához”, hogy foglalkozunk vele. Jézus – még a hívő ember életében is – megszokottá válik. Ő mindig ott van, tudunk róla.

De nem hagytuk-e ott valahol? Nem felejtettük-e el megkérdezni, hogy ő is velünk akar-e jönni? Nem úgy van-e, hogy természetesnek vesszük az ő jelenlétét, és csak akkor vesszük észre, hogy lemaradt, amikor már baj van?

József és Mária keresik Jézus, tűvé teszik egész Jeruzsálemet, miután észreveszik, hogy nincs velük. De nem találják, mert nem jó helyen keresik. Mert a maguk gondolkodása szerint, emberi logikával próbálnak rátalálni. De sokszor ezt tesszük mi is. Keressük őt. Pedig nem a keresésre lenne szükségünk, ő nem búj el. Esetleg mi rejtettük őt el, vagy mi veszítettük el őt út közben. És ilyenkor keressük. Sokszor keresek dolgokat. Főleg, amikor szükségem lenne az adott eszközre, felkutatok mindent és nem találok. Aztán miután már nem keresem, egyszer csak előkerül, és én rájövök, hogy ha nem lázasan keresem, hanem leülök, és elgondolkozom azon, hogy hol is lehet, akkor már régen megtaláltam volna, hiszen én hagytam ott. De az is lehet, hogy nem találok. Így vagyunk a tv távirányítóval két napja. Vince eldugta valahová. Ilyenkor helyettesítem a telefonommal, de az sokkal bonyolultabb, nem is mindig működik, de egyszerűbb, mint keresgélni kisfiunk rejtékhelyein.

Nem próbáljuk-e meg mi is így helyettesíteni Jézust? Minden mással, emberi megoldásokkal, amelyek ideig-óráig működnek, de azért tudjuk azt, hogy nem az igaziak.

Keressük őt, pedig nem is kellene keresnünk. Jézus, amikor rátalálnak a templomban, ezt kérdezi Máriától: „*Miért kerestetek engem? Le kellene ülnünk és elgondolkozni azon, hogy Jézusnak hol is a helye? Nem rakjuk-e őt el az életünk egy polcára, hogy majd ha szükségem van rá, akkor előveszem, hogy segítsen. Addig ott a helye, addig ne szóljon bele az életembe.*

Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?”

Kérdezi szüleitől Jézus? Mert Mária és József azt gondolták, hogy Jézusnak mellettük a helye, pedig Jézusnak a helye Istennél van, és csak azok találnak rá, akik ott vannak az Isten közelében. Akik nem csupán a saját életünk egy részének tekintik Istent.

⁵⁰*Ők azonban a nekik adott választ nem értették.* – olvassuk az evangéliumban.

Te érted-e? Érted-e, hogy Jézus azért jött el ebbe a világba, hogy helyére tegye a dolgokat a te életedben. Azért jött, hogy megmutassa, hogy Isten, a templom, a vallásosság, a hit nem az életed része, hanem az életed középpontja, értelme és célja kell, hogy legyen. Mindennek az eleje, a kiindulópontja. Minden más, csak ezután jöhet. Minden más másodlagos. Jézus erről nyíltam beszél, amikor azt mondja: *Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra?* ³²*Ilyesmikért a pogányok török magukat; a ti menyeyi Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre.* ³³*Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.*

Pál apostol az oltár előtt felolvasott igében szintén ezt erősíti, amikor ezt írja:

¹*Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul,* ²*és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.*

Adja Isten, hogy ennek az évnek a kezdetén így tudjunk indulni. Odaszánva magunkat az Istennek. És akkor ő, ahogy az éves ígénk is mondja, megújít bennünket. *Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek.* Adja Isten ezt az újat. Forgassuk a szívünkben – ahogyan Mária is tette, azokat a szavakat, amelyeket Tőle hallunk, így a mi életünkben is lehet epifánia. Adja Isten, hogy meglátva életünk csodáit, mi is le tudjunk borulni a napkeleti bölcsekkel, és Isten kérdésére: kicsoda számodra Jézus, azt tudjuk válaszolni, amit 500 éve Luther. Ő az én Uram, aki engem, elveszett és megítélt embert megváltott, vagyis minden bűntől, a haláltól és az ördög hatalmából megszabadított, és magáévá tett, nem arannyal, sem ezüsttel, hanem szent és drága vérével, ártatlan szenvedésével és halálával, hogy egészen az övé legyek, az ő országában őalatta éljek, és neki szolgáljak örök igazságban, ártatlanságban és boldogságban, mert ő feltámadott a halálából, él és uralkodik örökké.